

Wajdi Mouawad, l'escarabat que ens transforma

L'escriptor i dramaturg expia dimonis a través d'un art brutal, punyent, sagnant, cru, trasbalsador, que se't clava a l'ànima

Wajdi Mouawad durant la representació del monòleg 'Seuls'. Foto: Thibaut Baron

Quan vaig sortir de veure *Incendís*, encara embriagada, vaig escriure al Twitter alguna cosa així com que volia ser Wajdi Mouawad.

Després vaig investigar la biografia de l'autor i me'n vaig desdir. Perquè per escriure el que escriu Wajdi Mouawad, cal haver viscut el seu infern.

?La meua identitat s'ha construït a partir del rebuig de l'altre. Em van ensenyar a odiar els musulmans, els palestins, els israelians, els sunnites, els xiïtes, els jueus, perquè no eren cristians maronites -va explicar el dramaturg quebequès a Barcelona a finals de febrer, quan hi va venir a representar el monòleg *Seuls*-. Jo he ballat [d'alegria] per la mort d'un home, així és com es va construir la meua identitat. Vaig créixer en un univers contradictori: els meus pares em van ensenyar, amb molt d'amor, a odiar tota aquella gent que no era com jo.?

L'escriptor i dramaturg canadenc d'origen libanès admet: ?Dins meu hi ha encara un insecte detestable que no puc matar, però sí domesticar?. En canvi, d'entranyes enfora s'ha reconciliat amb tots aquells que suposadament havia d'odiar: ?He posat en escena una obra d'un autor àrab, la meua dona és jueva, el protagonista de la novel·la *Ànima* és palestí i el meu autor de capçalera és Kafka, que és més proper a mi que la meua família.?

Potser per això porta tatuat un escarabat a la mà dreta. I també recorre a l'insecte kafkià quan afirma: "L'escarabat és un animal que s'alimenta sobretot d'excrements, i aprofita part d'aquest aliment per crear una closca de gran bellesa. Un artista és un escarabat que troba, als excrements de la societat, els aliments necessaris per crear les obres que fascinen i commouen els membres d'aquesta societat. L'artista és l'escarabat que es nodreix de la merda present al món per al qual treballa".

Ha ballat per la mort d'un home. Va créixer aprenent a odiar. I expia dimonis a través d'un art brutal, punyent, sagnant, cru, trasbalsador, que se't clava a l'ànima talment com el ganivet es clava al sexe de la dona assassinada a la primera escena de la seva primera novel·la (<http://periscopi.cat/antipoda/item/anima>) , guanyadora del premi Llibreter 2014 en la categoria d'Altres Literatures.

Que l'excés de pantalles no ens despisti: a *Ce/s* (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/221/broggi/mouawad/acebes/mega15-m>) -l'obra que es representa des del 18 de juny a la Biblioteca de Catalunya, sota la direcció d'Oriol Broggi (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/202/oriol/broggi/teatre/mentida/preciosa>) - hi ha l'esperit Mouawad al cent per cent. Hi ha dolor, por, terror, sang vessada, suïcidis. Morts. Hi ha poesia enmig de la barbàrie. Hi ha esperança, malgrat tots els malgrats.

Les tragèdies de Wajdi Mouawad ens transformen. I ens empenyen a voler convertir la misèria moral en art. A l'estil dels grans escarabats.